

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROMBERG, K

S.I.N. / K. Bromberg. - București : Midnight Books, 2024
vol.

ISBN 978-630-6546-19-0

Vol. 2. : Cu o condiție. - 2024. - ISBN 978-630-6546-18-3
821.111

Traducător: **Maria Dosei**
Redactor: **Odilia Roșianu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ON ONE CONDITION

Copyright © 2022 by K. Bromberg
All rights reserved.

© Midnight Books 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

K. BROMBERG

**CU O
CONDITIE**

SERIA
S.I.N. #2

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2024

PROLOG

*Asher**Cu cincisprezece ani în urmă*

Ledger oprește motorul chiar în fața porții fermei. Luminile sunt încă aprinse în casă, ceea ce înseamnă că bunica, probabil, trage cu ochiul pe fereastră, să se asigure că am ajuns acasă înainte de ora de stingere.

Îmi schimb poziția pe scaun ca să mă pot uita la el.

Are ambele mâini sprijinite pe volan, zgomotul motorului care se răcește pătrunde prin geamurile deschise. Mă privește, îmi zâmbește din colțul gurii și apoi râde înfundat.

Parcă în ultimele câteva ore între noi s-a schimbat totul, deși nimic nu s-a schimbat cu adevărat.

El este tot el.

Eu sunt tot eu.

Și totuși..., între noi s-a creat o legătură specială, pe care nu cred că mă așteptam s-o simt.

— Ești bine? întrebă serios, cercetându-mi chipul din ochi.

Încuviințez, surprinsă de stânjeneala care mă-ncearcă brusc, deși tocmai am făcut ce-am făcut.

— Tu?

— Da.

Acel zâmbet din colțul gurii devine unul adevărat în timp ce-și împletește degetele cu ale mele.

— Promit că data viitoare o să dau dovadă de mai multă pricepere.

— Și cum, mă rog, ai de gând să exersezi? întreb eu ironică.

Ridică repede ochii spre ai mei, apoi chipul i se relaxează când își dă seama că doar îl tachinez.

— Ledge?

— Da?

— A fost perfect, îi șoptesc.

Observ cum mărul lui Adam i se ridică și-i coboară. Dă din cap.

— A fost, nu-i așa?

Îl strâng de mână și, în clipa când mă uit spre casă, văd perdelele mișcându-se.

— Trebuie să mă duc înăuntru.

— Știu. Dar mi-ar fi plăcut să mai stai.

Mă privește lung, se dă jos din camionetă, o ocoleşte și vine să-mi deschidă portiera. Are ceva în privire care mă face să îmi doresc să ne urcăm în camioneta lui și să plecăm.

Depart de acest oraș.

Depart de felul în care cei de-aici mă judecă.

Depart de felul în care cei de-aici mă resping.

Probabil că Ledger vede tot în ochii mei, pentru că mă cuprinde în brațe și mă trage spre el. Are pielea caldă de la aerul nopții de vară și miroase a cremă de protecție solară și a soare.

— Ne despărțim doar pentru câteva ore, îmi murmură el pe creștetul capului. Tata o să fie ocupat cu

Barbie, Bunny sau cum o chema-o, iar Buni și Pop or să doarmă.

Încuviințez, mușcându-mi buza de jos în timp ce mă uit la el.

— Ne întâlnim lângă salcie, da?

— Da. La locul nostru.

— La unsprezece și jumătate?

— Mhm.

Se apleacă și își apasă buzele pe ale mele. Sărutările lui mă fac să mă simt în toate felurile. Caldă. Dorită. *Iubită*. E cea mai frumoasă senzație din lume. Și, sincer, dintre cei câțiva băieți pe care i-am sărutat, Ledger este cu siguranță cel mai priceput.

Se aude scârțâitul paravanului de la ușă, urmat, după câteva secunde de o voce:

— Asher, scumpo?

— Vin, Buni, strig dând ochii peste cap.

Fac câțiva pași spre casă, mâinile mele împletite cu ale lui Ledger întinzându-se între noi cât mai mult timp posibil, până se desprind. Mă întorc cu fața la el.

— Promite-mi că o să fi acolo. La salcie.

— Cu o singură condiție.

— Care?

Își ține mâinile întinse pe lângă corp.

— Că mă vei iubi pentru totdeauna, șoptește el, înainte de a-mi zâmbi atât de luminos, încât ar putea lumina cerul întunecat.

Râzând și simțind că nimic în lume nu ar putea strica acest sentiment, mă întorc alergând spre el și-l sărut apăsător.

— Promit.

Apoi mă răsucesc pe călcâie și o iau la fugă prin câmp spre casă, strigând de bucurie. Când am ajuns pe treptele verandei, cu răsuflarea tăiată, dar încă amețită, mă întorc să mă uit la el pentru ultima oară. Stă luminat de o rază de lună. Ține mâinile băgate în buzunar, spatele sprijinit de bancheta camionetei și se uită direct la mine, cu acel zâmbet încă pe buze.

Trimit încă un sărut în direcția lui, convinsă că așa îl voi vedea întotdeauna. Iubitul meu luminat de lună, care-mi spune că mă va iubi pentru totdeauna.

CAPITOLUL UNU

Ledger

Stimați reprezentanți ai Sharpe International Network,

Vă scriem în calitate de Membri ai Consiliului Local Cedar Falls pentru a obiecta cu privire la anumite aspecte legate de recenta achiziție și exploatarea actuală a clădirii The Retreat. Deși prețuim libera inițiativă, îi prețuim, în egală măsură, și pe cetățenii orașului nostru și mijloacele lor de trai. În încercarea dvs. de a transforma în complex, de a comercializa și de a distrage spiritul orașului nostru, multe dintre micile întreprinderi esențiale în comunitatea noastră de generații întregi sunt în pericol, acum, să dispară, din pricina mentalității dvs. de afacere de mari dimensiuni.

În cererea inițială pentru autorizația de exploatare condiționată, depusă pe 13 februarie consiliului nostru municipal, Sharpe International Network a afirmat că acest complex va crea posibilitatea unor noi locuri de muncă și va contribui la stimularea economiei noastre. Niciuna dintre promisiunile făcute nu a fost respectată până la data conceperii acestei scrisori. Toate contractele semnate până în prezent de S.I.N. au fost atribuite unor firme din Billings și din alte părți. Nu însă și din Cedar Falls.

Deși înțelegem că afacerea pe care o reprezentați trebuie să rămână profitabilă, orașul nostru trebuie să-și protejeze cetățenii și modul lor de viață. Consiliul municipal a decis că va acorda un certificat final de exploatare doar după ce va fi îndeplinită următoarea condiție: unul dintre membrii fondatori din consiliul de administrație al firmei dumneavoastră trebuie să rămână în Cedar Falls două luni, pentru a supraveghea proiectul. Considerăm că, fiind aici, veți înțelege importanța respectării promisiunilor făcute și veți înlesni comunicarea dintre consiliul municipal din Cedar Falls și respectivul membru fondator, în funcție de necesități.

Până când această condiție nu este îndeplinită, nu vi se va acorda nici recepția finală, nici certificatul de exploatare.

Cu stimă,

Consiliul municipal Cedar Falls

— Sper că glumesc, spun râzând, cu e-mailul deschis pe laptop, și mă uit la frații mei. Distrugem spiritul orașului? Ce porcărie. După finalizare, The Retreat va dezvolta turismul în Cedar Falls. Mai multe oportunități de afacere. Tot felul de lucruri care le vor stimula economia.

Știam că achiziționarea proprietății în acest loc anume a fost o decizie proastă.

Dar ce-a fost făcut e bun făcut. Frații mei habar nu au ce s-a întâmplat cu ani în urmă. *Și intenționez ca lucrurile să rămână așa.*

— Se pare că ei nu sunt tocmai de acord cu tine, spune Ford de pe scaunul său aflat de cealaltă parte a mesei de conferință.

Stă cu picioarele sprijinite pe masă, mâinile împreunate la ceafă și recitește mesajul de pe propriul laptop, cu ochii mijiiți.

— Și de ce nu contractăm furnizori locali?

— Pentru că firmele locale nu sunt suficient de mari pentru a face față. Nu sunt de calibrul de care avem noi nevoie, îmi dau eu cu presupusul. Întrebați-o pe Hillary, îi spun, Hillary fiind managerul nostru de proiect de la fața locului. Ea are toate răspunsurile.

— Putem să o întrebăm câte dorim, spune Ford, dar asta nu va rezolva problema.

— Și nici nu-i va împiedica să ne țină în șah cu autorizațiile, adaugă Callahan.

Mă uit la Ford și apoi la fratele nostru, Callahan, care stă în picioare lângă peretele din sticlă al sălii noastre de conferințe și se uită la mine cu aceeași expresie pe care o are Ford.

Suntem trei bărbați aproape identici din punct de vedere fizic, dar complet diferiți în toate celelalte privințe.

— De ce naiba am acceptat să cumpărăm acest loc? bombăn, apăsându-mă cu degetele la baza nasului. Dureri de cap peste dureri de cap, peste dureri de cap. Credeam că proiectele noi vor fi palpitate, incitante.

— Nimic nu este palpitant sau interesant, atâta vreme cât n-o să te mai relaxezi și tu, Ledge, spune Callahan zâmbindu-mi cum numai un frate mai mic poate să o facă.

Îl ignor pe afurisit.

— Tata. Tata este motivul, spune Ford pentru a ne readuce atenția la discuție, știind al naibii de bine cât de ușor ne lăsăm eu și Callahan distrași de certurile noastre. Am vrut să-i onorăm memoria. Sau ați uitat?

Are dreptate. Am cumpărat vechiul hotel pentru a-l transforma într-o proprietate de calibrul S.I.N. în onoarea tatei. Un loc în care să ne putem duce familiile într-o zi și să le oferim aceeași experiență de care am avut noi parte atunci când eram copii. Natură. O perspectivă diferită asupra lucrurilor. O perioadă ca să ne deconectăm o vreme. *Eu? Să mă deconectez? Iisuse, fac urticarie numai la gândul de a sta mai mult de o oră fără telefon.* Undeva unde eu și frații mei să putem fi o familie, nu doar parteneri de afaceri, unde să ne amintim de vremurile când eram copii.

Dar cine ar fi zis că orașul în care ne petreceam câteva luni în fiecare vară ne va îngreuna într-atât planurile?

— Nu poate să le spună cineva că ne vom respecta promisiunile? întreb eu. N-ar fi suficient? Două luni în orașelul acela de provincie pot face un adult să-și piardă mințile.

— Da. Uitasem. Tu erai singurul pe care nu-l încânta niciodată ideea, spune Callahan dându-și ochii peste cap. Băiatul de bani gata Ledger n-avea ce căuta la țară.

— N-am nimic cu mersul la țară, dar, Iisuse, nu puteam să alegem și noi un loc mai modern? Unul în care să existe mai multe atracții decât Strada Principală?

— Montana este o locație la modă în momentul ăsta, spune Ford, ridicând din umeri.

— Da. Da, dau din mâna în direcția lui.

Știu că are dreptate. Dar... nu este New York! E prea departe de orice! Ultima dată când am fost acolo am trăit o experiență pe care îmi doresc să o uit!

— Prietene, îți plăcea locul ăla atunci când eram adolescenți, spune Ford.

Așa e.

Îmi plăcea.

Până când nu mi-a mai plăcut.

— La naiba, a fost singurul loc în care tata ne permitea să fim adolescenți, nu prinții Sharpe.

Callahan își încrucișează brațele la piept și își drege glasul. Împunsătura de durere. O simțim cu toții. Senzația de gol lăsată de tatăl nostru are încă dimensiuni colosale.

Zâmbesc, cu gândul la primele mele amintiri din Cedar Falls. Zilele lungi în aer liber și nopțile târzii în pădure. Cum tatăl nostru, Maxton Sharpe, dădea drumul frâielor strânse în care ne ținea pe toți trei, datorită faptului că era un oraș mic și credea că acolo n-o să dăm de necazuri. *Și, totuși, am dat.* Libertatea pe care am avut-o acolo era incomparabilă cu rigoarea școlilor private și cu reputația impecabilă necesară acasă.

Reputația care ne-a făcut să plecăm de acolo repezător, acum cincisprezece ani, fără să ne mai uităm înapoi.

Nu că frații mei ar fi știut ceva.

— Pescuiam și mergeam în drumeții și beam bere...

— Multă bere, spune Ford, și știu că ne-am reamintit cu toții cum mituiam personalul tatălui nostru să ne cumpere de băut.

— Și să nu uităm toate fetele de la țară, adaugă Callahan, cu un zâmbet încrezut. Căutau cu disperare băieți de oriunde, numai de acolo nu, crezând că suntem mult mai sofisticați decât eram în realitate.

— Ah, vremurile bune de altădată, murmur eu.

— Era o fată, spune Ford. Cum o chema? Ashlyn? Ashley?

— Asher, murmur eu, trecându-mi o mână prin păr.

Asher Wells.

O altă împunsătură de durere, dar din motive complet diferite.

— *Doamne.* Nu i-am mai auzit numele de ani buni.

Dar mint.

Nu a fost ea prima persoană la care m-am gândit atunci când frații mei au venit la mine cu ideea de a cumpăra hotelul? Asher, fata care mi-a frânt inima prima dată. Care m-a făcut să trag prima sperietură adevărată. Și cea care constituie unul dintre singurele secrete, până în ziua de azi, păstrat față de frații mei.

Un secret atât de vechi și îngropat atât de adânc, încât nu are rost să-l aducem în discuție acum.

Iisuse.

Asher. Iubita mea din lavandă.

Parcă o văd întinsă sub salcie, frunzele încălcite în păr și ochii scânteind ca focul.

— Asher. Așa e, pocnește Ford din degete. Singura femeie, din câte îmi amintesc eu, care ți-a plătit-o cu aceeași monedă și ți-a frânt inima înainte să apuci tu s-o frângi pe-a ei, spune Ford. Sau de la care ai învățat arta de a nu te atașa prea mult.

— Mda, dau ochii peste cap. Doar pentru că am ales să mă întâlnesc cu cineva fără să mă leg de ea, ca tine, nu înseamnă că sunt un nemernic, îi replic lui Callahan.

— Nu un nemernic. Doar..., *Ledger în sine*, râde Callahan. De ce s-a despărțit de tine? Că nu-mi mai amintesc... Scula prea mică?

Izbucnesc în râs și Ford, și Callahan. Eu clatin din cap și-njur:

— Du-te-n mă-ta!

Următorul subiect, vă rog.

— Crezi că trăiește și acum în Cedar Falls? întrebă Ford absent.

— Mă îndoiesc. Abia aștepta să plece naibii din orașul ăla.

Și sper c-a făcut-o.

— Bun. Destul cu amintirile despre cele două minute în care ți-ai pierdut virginitatea și despre biata fată, care a fost nevoită să îndure acele câteva momente, scurte și trecătoare, spune Callahan, câștigându-și o înjurătură tăcută, din degetul mijlociu. Cum gestionăm situația cu cererea asta de rahat?

— Ne-au dat șah. Nu avem de ales decât să ne conformăm, spune Ford.

— Ați verificat cu avocații? Au voie să adauge clauza asta? întreb eu.

— Pot face ce vor ei, spune Callahan. Ne-am confruntat cu cerințe stricte și în cazul proiectului Santa Fe și, după ce am pierdut bani luptând cu primăria, în instanță, tot am fost obligați să ne conformăm.

— Băga-mi-aș, murmur, cu gândul la termenele de construcție și la planurile pentru marea inaugurare. Două luni ca să obținem certificatul de exploatare înseamnă că vom întârzia. Treaba asta o să ne coste. Va trebui să amânăm marea inaugurare. Să ne luăm o perioadă de tampon, *pentru orice eventualitate.*

— E doar un obstacol, spune Ford, pragmatic ca întotdeauna. În orice proiect ne împiedicăm de așa ceva.

— Este o cerere ridicolă, părerea mea.

— Așa zici tu. Oricât de ridicol ar fi, am achiziționat deja proprietatea. Sunt milioane de dolari în joc, nu prea avem de ales, nu? întrebă Callahan.